

Moje první láska

Pořádně jsem se zamilovala v první třídě. I když vlastně už ve školce jsem obdivovala Pepíčka Svobodu. Okouzlit mě hlavně svými ohromnými brýlemi, které jeho drobný obličejík zdobily duhovými barvami, jakmile skla či obroučky prosvítilo slunce.

Ale nebyla to ta pravá láska. To jsem poznala, když jsem jako odvážná školačka začala navštěvovat základní školu. Jako maličká jsem obdivovala velkou budovu, kde v přízemí byly dvě první třídy, záchodky a umývárna a také byt školníkův. Na široké kamenné schodiště z mezipatra shlížel z vysokého podstavce Učitel národů – J. A. Komenský. A toho jsem se bála.

Chodila jsem tehdy do 1. B. Bylo nás asi třicet dětí, většinou z předměstí; odkud jsme se všichni znali. Lavice byly staré a i dlouhé pracovní stoly s kalamáři byly dosti omšelé a různě zdobené předešlými žáky. Paní učitelka sedávala za širokým psacím stolem, ale byly jí vidět nohy. Náš psací stůl doma byl stejný, ale měl takovou desku a tak tatínkovy nohy vidět nebyly. Ve třídě byla stolička a na ní lavor s vodou a houba na mytí tabule. Nad paní učitelkou visel pan president a důležitě se na nás díval. A v rohu místnosti byla dřevěná krabice pověšená skoro u stropu. Na jejím látkovém potahu bylo zašedlé kolo, ze kterého se čas od času ozvalo praskání a chrčení a potom hlas ředitele. To byl školní rozhlas. Pod ním ohromná černá kamna, kterým se říkalo Golem. A tam každý den brzy ráno chodil zatápět pan školník. Taky chodil přikládat, někdy i při vyučování. Měl veliké uhláky plné uhlí a vysoko je zvedl a vysypal všechno do hladových dvířek Golema. Někdy vyšlehl i plamen a za ním spousta jisker. Ale pan školník se nebál. Pro mě byl hrdina. To byl tenkrát muž mého srdce. Že to byl ten pravý jsem poznala i podle toho, že při nalévání ohřátého mléka o velké přestávce mi s paní školnicí naléval můj otlučený plecháček plný skoro po okraj. Vždycky jsem lačně upila tu modrobílou dobrotu a vděčně jsem se na něj usmála. Až s odstupem času mi došlo, že spolužáci měli hrnečky o trochu větší...

Jednou jsem panu školníkovi nabídla svůj chleba s marmeládou. Začernalý od kamen, poněvadž právě přikládal, vzal si můj dárek. A v zápětí mi paní školnice donesla celá rozesmátá dva velké tvarohové koláče. Zkrátka – byla to ta pravá láska, ta první. Tenkrát mi vůbec nevadilo, že pan školník má svoji paní školnici a tři děti, že je každý den špinavý od kamen. Milovala jsem ho, a jeho pozdrav „Dobré ráno, švitoroky!“ Nikdy jsem v zimě nenanesla sních na botách a nenabryndala mléko na podlahu ze sukovitých prken. Také jsem ho

obdivovala za to, že se nebál a pana Jana Amose Komenského utíral hadrem od čepičky až po hrudník. Dál už učitel národů nevedl, tam už byl vysoký podstavec.

Ach, kde je dnes konec panu školníkovi s rozevlátým pláštěm a milýma očima; kde je ten čas, kdy tohle vše bylo skutečností. Je to pryč, tak, jako těch šedesát let, které mě poznamenaly tou mojí první láskou.

Samozřejmě, byla i studentská první láska; vydržela mi vlastně až dosud. Od poznávání tajů a krás lásky v mladém věku až po lásku a porozumění po 49ti letech společného života.

I lásku platonickou znám, je to takové teplo u srdíčka. Mohu milovat třeba knihu, nebo určitou báseň; krásné obrazy či jímavou melodii, která mě dokáže rozplakat. Ale i kolegu, který také píše různé povídky a povídání a dokáže mi v těžkých situacích poradit a „podržet“.

Mám v sobě tichou radost, že tyhle všechny lásky znám. A vlastně každá z nich byla ta první.